

Hồi Thứ Bốn Mười Tám

BÚT HẠ CÀN KHÔN

Đình Hạo cười mỉa mai nói:

– Vọng Nguyệt Bảo cũng muốn dòm ngó đến bản đảo, quả thật là tự chuốc lấy tai họa.

– Không ngờ Toan Tú Tài mi cùng Ly Trần Tử có chút liên hệ...

– Người cũng biết danh hiệu lão nhân gia ông ư?

Đình Hạo rút thanh kiếm ra khỏi bao lạnh lùng nói:

– Bằng hữu, khôn thể muốn đến là đến muốn đi là đi dễ dàng như vậy được, bỏ xác lại đây cho ta.

– Mi quá ngạo nghễ!

Trong tiếng gầm thét, tên Phó Tổng Giám đã rút thanh kiếm ra, tuy hẳn biết không phải là địch thủ của Toan Tú Tài, nhưng ở thế cỡi lưng cọp không thể ra tay, đám thủ hạ ai nấy đều biến sắc, nhưng vì tình thế bắt buộc họ cùng lúc vung binh khí ra.

Đình Hạo lạnh lùng nói:

– Người ra tay trước, bằng không người chẳng có cơ hội.

Tên Phó Tổng Giám đương nhiên không biết mới cách đây vài tháng mà công lực Đình Hạo lại cao thêm một tầng nữa, căn cứ tình huống ở tuyệt cốc Hạo Sơn mà nói thì y không đến nỗi chẳng có cơ hội hoàn thủ, y liền căm phẫn nói:

– Toan Tú Tài mi chớ xem trời không có ai, hãy xem kiếm!

Trường kiếm hất tới nhanh lẹ, một chiêu này y đã dùng hết toàn lực bình sanh, khí thế mãnh liệt kinh người, nhưng lúc này, đối với cặp mắt của Đình Hạo thì không đáng đồng xu nào cả.

Đình Hạo có ý muốn khảo nghiệm công lực của bản thân ra sao, nên đưa kiếm chống đỡ chứ không công kích lại.

Coong! một tiếng nổ vang trời dữ dội, kiếm khí bốc ra tứ tán, tên Phó Tổng Giám thụt lùi mất bước, thanh kiếm trong tay tý nữa tuột khỏi bàn tay, cánh tay phải nặng trĩu không cất lên nổi, mặt mày tái mét.

Y hồn vía lên mây, không thể nào đoán biết công lực của Toan Tú Tài cao siêu đến mức nào?

Đình Hạo gầm thét một tiếng “Nằm xuống” ánh kiếm lấp lánh lẫn tiếng “U”

đau đớn, tên Phó Tổng Giám quả thật không còn chút cơ hội hoàn thủ, kiếm rút khỏi tay té ngã ra đất, phía trước ngực đỏ au, một cú đánh này Đinh Hạo đã nhẹ tay chút ít, hẳn không muốn giết chết y do có một số vấn đề cần phải hỏi rõ, một tên Phó Tổng Giám thân mang địa vị chỉ kém Bạch Nho con rể Vọng Nguyệt Bảo thế thì bí mật hẳn đã nắm được, phải biết được nhiều hơn một số cao thủ trong Bảo.

Những bọn thủ hạ đứng gần chết sống như gỗ, mặt mày tái mét không còn chút máu.

Phó Tổng Giám vùng vẫy gào thét:

– Phát tín hiệu!

Một đạo lửa hồng bắn vọt lên cao.

Đinh Hạo cảm hận Vọng Nguyệt Bảo vô cùng, sát khí bùng bùng bốc lên không ngừng, gào thét một tiếng:

– Gọi càng nhiều người đến đây nạp mạng càng tốt!

Trong tiếng thét, thanh kiếm vù vù hất tới, tiếng thảm rú rạch xé không khí vang lên, vài chục tên võ sĩ kinh hoàng chạy tứ tán, ánh kiếm lấp lánh như điện xẹt, mưa máu tung tóe lên cao, chỉ trong nháy mắt trong phạm vi năm trượng vuông, xác núi máu me lem luốc, không một tên nào chạy thoát.

Đinh Hạo hai mắt đỏ ngầu bước gần tên Phó Tổng Giám dùng kiếm trở vào ngực nói:

– Bằng hữu hãy trả lời vài câu hỏi của ta!

– Muốn chém muốn giết làm gì thì làm, nhất quyết không trả lời gì cả!

– Người cũng khá thật, muốn chết chẳng phải dễ như vậy được.

– Toan Tú Tài, có thủ đoạn tàn bạo nào cứ sử dụng ra hết, ta thề chẳng cau mày vậy.

– Chớ xưng hảo hớn làm gì, ở đây không có ai khen thưởng người đâu.

– Toan Tú Tài, người chớ tưởng người tài giỏi lắm sẽ có người thanh toán người...

– Tiếc rằng người không trông thấy nữa, phải thế không?

– Giết đi!

– Không thể chết dễ dàng như vậy.

– Mi muốn làm gì bản nhân?

– Trước khi chưa trả lời câu hỏi của ta người nếm ít trò nữa.

Tên Phó Tổng Giám điên cuồng nói:

– Khoan đã thừa lúc nói chuyện được ta nói vài câu...

– Người muốn tự sát chẳng? Há há không dễ dàng như vậy đâu, hắc vừa nói vừa đâm nhẹ mũi kiếm vào người y, tức thì toàn thân tên Phó Tổng Giám cứng đờ không còn cựa quậy được nữa.

– Toan Tú Tài, mi quả là cay độc...

– So với bọn chó săn Vọng Nguyệt Bảo của chúng bây, có đáng kể chi?

– Toan Tú Tài, nếu mi chịu nhận là một võ sĩ còn tâm tánh, thì hãy nghe ta nói hết đã!

– Cứ nói!

– Bản nhân từ nhỏ lập chí phải làm một võ sĩ đường đường chánh chánh đã tiếc trái lời cha và nghịch với mẹ bỏ nhà ra đi, tìm sư học nghệ, khổ luyện hai mươi năm trời cho rằng có chút ít thành tựu...

Đinh Hạo lạnh lùng mỉm cười nói:

– Võ học người không phải tầm thường, có thể nói một cao thủ hiếm thấy chốn võ lâm.

– Toan Tú Tài, chớ có mở miệng mĩa mai... nào ngờ ta mới xuất đạo, thì đã gặp kết cục như thế...

– Người không phục chẳng?

– Quả thật chẳng phục!

– Cái mong muốn của người võ sĩ chân thật củ người đã vỡ rồi...

– Toan Tú Tài, ta phải chết cho ra vẻ một võ sĩ...

– Người có khí phách lắm, tiếc rằng người đi lầm đường đầu vào Diêm Vương Bảo, thế thì người chỉ có chết như một con chó thôi. Võ sĩ! Người có nghe rõ chưa? Há há há...

Tên Phó Tổng Giám phùng mang trợn mắt điên cuồng gào rống lên:

– Toan Tú Tài, mi không còn chút nhân tánh?

Đinh Hạo nghiêng răng, nói:

– Vì chúng bay là võ lâm bại loại.

– Toan Tú Tài, xem như ta lầm đường, nhưng ta không khai gì cả!

– Sắp chết mi còn muốn làm chân võ sĩ chẳng?

– Ta... ta van mi, cho ta một nhát kiếm...

Đinh Hạo quả thật đã bị lời nói đối phương làm xúc động, nhưng vẫn không sao phai mờ được ngọn lửa thù hận trong thâm tâm, hắc bĩu môi nói:

– Võ sĩ kia người biết điều đó không thể được!

– Mi... không phải con người!

– Võ sĩ kia, người nói xong chưa, bây giờ hãy nghe ta nói đây..

Tên Phó Tổng Giám điên cuồng rống lên thảm thiết khoe mắt rướm máu, hình thù đau đớn ghê gớm, khiến người trông thấy phải phát lạnh.

– Toan Tú Tài, người có đồng ý truyền đạt câu nói của ta đến một người chẳng?

Đinh Hạo thoáng động lòng tò mò nói:

– Ai?

– Thần Thâu Thọ Dao Phong, cứ nói con trai của y lúc chết vẫn không hối hận, vẫn khinh khi y...

Oa! Một búng máu tươi bắn ra khỏi miệng.

Đinh Hạo cả kinh giật bắn người, tròn tròn đôi mắt, kinh hoàng nói:

– Người là Phi Nhượng Ngu?

– Sao mi... mi biết?

Đinh Hạo thu hồi thanh kiếm, xúc động vô cùng, hắn nằm chiêm bao cũng chẳng ngờ đối phương chính là Phi Nhượng Ngu con trai của Thọ Dao Phong đã bỏ nhà ra đi cách đây hai mươi năm, quả thật ra ngoài sức tưởng tượng của Đinh Hạo, hèn gì cứ mãi nói là một võ sĩ đường đường chánh chánh, té ra y chán ghét tên tuổi của phụ thân.

– Phi Nhượng Ngu, lệnh tôn với ta là bạn thân giao!

– A! Vậy mi... cho ta được toại nguyện đi?

– Người hãy nghe cho kỹ, mẫu thân của người vì người mà đã xem phụ thân của người như kẻ thù, chút nữa đã gây thành huyết án, một người bất hiếu muốn làm chân võ sĩ, đó thật là kỳ trong đám võ lâm.

Hắn nói xong, liền đưa tay giải huyết cho y.

Phi Nhượng Ngu điên cuồng rống lên:

– Ta... ta không có người cha ỷ vào diệu thủ mà thành danh...

– Thế thì người sai lầm rồi, tiếng tăm của Phi Trang lão ca ca lừng lẫy ở trong võ lâm, Thân đạo cũng có đạo, lão là nhất môn chi trưởng, kế thừa chân truyền tổ thân, thân đạo này không giống thân đạo kia, người sai lầm từ căn bản rồi:

Phi Nhượng Ngu nhắm nghiền đôi mắt không nói lời nào, có lẽ y đã ăn năn.

Đinh Hạo lại nói tiếp:

– Võ sĩ chú trọng hiếu đạo, một đứa con ngỗ nghịch cho dù vô địch thiên hạ,

cũng chẳng qua là một tên võ sĩ hiệp đời cướp danh giả dối mà thôi. Nhược Ngu, người có biết sai chứ?

Phi Nhược Ngu trợn mắt nói:

– Mi đứng với phe cha ta xử lý có công bằng chẳng?

– Nhược Ngu, người có đi khắp thiên hạ chân lý cũng thế thôi người hãy suy nghĩ kỹ lại xem lời ta nói có đúng chẳng?

– Mi không biên kiến chứ?

– Hoàn toàn lý luận công bình!

Phi Nhược Ngu gục đầu xuống.

Đinh Hạo lại nói tiếp:

– Vài tháng trước đây cha của người từng dò thám một vụ án võ lâm mà đã đột nhập vào Vọng Nguyệt Bảo sao không phát hiện được người?

– A!

– Vọng Nguyệt Bảo ở chốn giang hồ là một Diêm Dương Bảo có tiếng, người đã đi sai con đường này rồi.

Phi Nhược Ngu ngẩng đầu lên rùng mình nói:

– Ta... không còn mặt mũi nào gặp lại cha mẹ nữa... , ta... thật bất hiếu...

Đinh Hạo xúc động nói:

– Nhược Ngu, chúng ta là người nào thánh hiền, làm gì chẳng có lỗi lầm, quý tại biết ăn năn hối cải, lão ca ca và lão tẩu thật khao khát mong mỗi người hồi đầu.

– Tiểu thúc thúc, ta...

– Nhược Ngu, lần trước các người vào Hạo Sơn tìm Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi làm gì vậy?

– Điều này... chỉ là phụng mệnh hành sự, có lẽ Bạch Nho biết được nội tình bên trong.

– Đúng rồi, lai lịch Bạch Nho là thế nào vậy?

Ngay lúc này có mấy bóng người từ nơi xa xa chạy đến, hai mắt Đinh Hạo tinh xảo, thoáng nhìn đã thấy ngay, buột miệng nói:

– Có người đến rồi, người đi đầu hình như là Thái Thượng Hộ Pháp của Vọng Nguyệt Bảo...

Phi Nhược Ngu xoay đầu nhìn, thất kinh nói:

– Tiểu thúc thúc, không sai, đúng là lão quái vật đó, người cứ đi đi!

– Ta đang muốn đấu với hấn!

– Tiểu thúc thúc, ta...

Đinh Hạo sức nãy ra một kế, rút kiếm cầm trên tay, trầm giọng nói:

– Nhược Ngu, người vẫn về với Vọng Nguyệt Bảo có một đại sự kiện cần người phải hoàn thành mới được.

– Đại sự gì thế?

– Bây giờ không còn cơ hội nói nữa, người chú ý ở mật thất trong bảo có tín vật Cửu Long Lệnh của chưởng đại môn phái năm xưa, đây là một công án võ lâm, lúc liễu kết công án này cần phải có nội ứng đắc lực mới xong...

Bóng người chạy tới nhanh như cắt, người đi đầu quả nhiên là Độc Tâm Phật, có bốn võ sĩ theo sau lưng chắc có lẽ thấy nơi đây phát ra tín hiệu, nên mới hấp tấp chạy tới.

Đinh Hạo tiến về hướng họ lớn tiếng nói:

– Lão ma, may được hội ngộ ư!

Độc Tâm Phật dừng người lại đưa mắt quét một lượt hiện trường, mặt mày biến đổi, gầm lên nói:

– Cha chả! tiểu tử, món nợ này phải thanh toán ngay!

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Ta cũng nghĩ như thế!

Bề ngoài hắn nói như thế, trong lòng thì hồi hộp lo lắng, không biết công lực trước mắt của mình có đủ để đối kháng với Thạch Văn Kiếm của đối phương chăng?

Độc Tâm Phật rút thanh Thạch Văn Kiếm ra hung hăng nói:

– Tiểu tử không ngờ mi xuất thân từ Ly Trần Đảo...

Đinh Hạo chẳng thêm phân trần gì cả, cười lạnh lùng nói:

– Độc Tâm Phật, Trịnh đại bảo chủ lại mơ tưởng thế, dám xâm phạm bổn đảo thế thì tự chuốc lấy tai họa.

– Những người này do người giết cả ư?

– Đương nhiên là ta giết chứ còn ai nữa?

– Tốt lắm thế thì Ly Trần Đảo sẽ trả giá gấp đôi.

– Thế thì phải xem bản lãnh người ra sao vậy.

Độc Tâm Phật vấy thanh Thạch Văn kiếm một cái, thì phát ra nhiều vòng hào quang, khiến người trông thấy phải khiếp sợ.

Thanh kiếm trong tay Đinh Hạo nghiêng nghiêng giờ cao, vận đủ mười hai thành công lực, kiếm khí lạnh buốt toát ra chung quanh, đây là chân công thật lực,

chứ chẳng phải dựa vào lợi khí thần vật phát ra, trông thấy quả thật kinh người.

Đình Hạo tăng hắng một tiếng ra tay tấn công, một tràng âm thanh vang lên liên tục như tiếng sấm sét, hai bên đều thụt lùi ra sau một bước, Độc Tâm Phật giật mình chẳng ít, lòng tin của Đình Hạo gia tăng, liền hắng hái gom hết công lực bình sanh ra tấn công ra chiêu Bút Hạ Càn Khôn.

Lại một tràng âm thanh đình tai nhức óc, như sấm sét lôi đình nổ vang, hai bên lại cùng lúc thụt lùi một bước nữa.

Đình Hạo dựa vào công lực bản thân, còn Độc Tâm Phật thì ỷ lại thần kiếm mạnh ai nấy có sở trường chưa phân thắng bại.

Nhưng Độc Tâm Phật đã cả kinh phát run, y hiểu rất rành nếu chẳng nhờ vào thanh Thạch Văn kiếm này thì y chắc chắn không tiếp nổi một kích này của đối phương.

Bốn tên thủ hạ đi theo Độc Tâm Phật, có hai tên đã thừa cơ hội này chạy tới đỡ Phi Nhược Ngu dậy, dìu ra khỏi hiện trường, Đình Hạo giả vờ chẳng hay biết gì cả, lo chăm chú nhìn đối phương đang giao đấu với mình.

Độc Tâm Phật nhượng đôi mày trắng, cay độc nhìn Đình Hạo nói:

– Toan Tú Tài! Lão phu chưa có cơ hội đấu với Hắc Nho, còn mi là địch thủ hiểm thấy cả đời của lão phu, hai bên tương đương đánh nhau thật thích thú, như thế nói không thẹn thân làm võ sĩ.

Đình Hạo bữu môi nói:

– Độc Tâm Phật! Cả đời người chưa dùng công lữ chân thật đấu liều với người khác được mấy lần?

– Điều này mi chớ quan tâm làm gì, lúc lão phu lừng danh mi hãy còn nằm trong bụng mẹ.

– Hôm nay gặp nhau tại đây, phải có một người nằm xuống mới xong!

– Tốt lắm! Tiểu tử ngươi dám đánh cá với lão phu chẳng?

– Đánh cá thế nào?

– Trong vòng ba mươi chiêu nếu mi thắng thì thanh kiếm này xin biếu lại mi, và từ nay lão phu lui khỏi giang hồ.

Hùng khí Đình Hạo thịnh phát, trầm giọng nói:

– Có thật chẳng?

Độc Tâm Phật cười hắc hắc nói:

– Tuy người giang hồ xem lão phu như tà đạo nhưng tiếng tăm không thể thua kém câu nói này.

Đình Hạo hít một hơi dài nói:

– Nếu tại hạ bại trận thì điều kiện của người muốn thế nào?

Độc Tâm Phật trầm tư một hồi, rồi nói từng chữ một:

– Đem chiêu kiếm mi mới đánh ra lúc nãy truyền lại cho lão phu, đồng thời mi phải bỏ kiếm lui khỏi võ lâm.

– Hay lắm, thế thì người có thể xưng bá thiên hạ...

– Toan Tú Tài, nếu mi được Thạch Văn Kiếm công thêm công lực của mi, luôn cả Hắc Nho cũng phải cúi đầu chịu thua mi!

Đinh Hạo thoáng động lòng, lời nói này chí lý, nhưng hắn liền cười lạnh lùng nói:

– Thanh kiếm này là trấn am chi bảo của Ban Nhược Am, nếu tại hạ thắng được quyết không chiếm lấy làm của riêng lập tức hoàn trả Lãnh Diện Thần Ni ngay!

– Hứ! Mi quả có phong độ người quân tử!

– Tại hạ tự tin như thế!

– Đó là việc của mi, điều ước cá độ của lão phu đề xuất mi có đồng ý chẳng?

– Nếu ba mươi chiêu không phân thắng bại thì sao?

– Không thể được!

– Nếu quả thật thế thì sao?

– Thế thì đành hẹn khi khác tái nghị lại?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Nếu hôm nay tại hạ nhất định lấy mạng sống của người thì sao?

Độc Tâm Phật cười nam hiểm nói:

– Toan Tú Tài, chắc mi không phủ nhận một sự thật thế này, ba mươi chiêu cá độ, kẻ thắng danh lừng thiên hạ, kẻ bại bị trừ danh trong giang hồ, căn cứ nhân sự võ lâm mà nói, tên tuổi càng quan trọng hơn tánh mạng nhiều, hai bên ắt phải dùng toàn lực mà ắt đấu, nay tình huống hai bên đều có sở trường tương đương sự hao tổn chân lực của ba mươi chiêu này phải hao gấp trăm lần so với trận ác đấu bình thường, cho dù tương phân thắng bại, hai bên cũng sẽ đến chỗ sức tan tắn, nơi đây là thế lực phạm vi của mi, nhưng lão phu cũng có viện binh, thế thì ai sống còn khó thể tưởng tượng được.

Đinh Hạo nghe nói rung mình kinh hãi, lời nói này hợp tình hợp lý, về phe mình thì Xích Ảnh Nhân đáng thể ra mặt, mà đối phương nếu có hạng cao thủ Bạch Nho đến tiếp viện thì hậu quả khó có thể lường được.

Nhưng Độc Tâm Phật thuộc ma trung chí ma, nếu viện binh đặc lực đến liệu y còn tuân giữ lời ước cá độ chẳng?

Hắc nhĩ thế bèn lạnh lùng nói:

- Nếu muốn đánh cá cũng được tại hạ có điều kiện phụ!
- Điều kiện phụ thế nào?
- Hãy bảo bọn thủ hạ người đi khỏi đây trước đã!
- Tại sao vậy?
- Cá độ chúng ta không cho phép người thứ ba tham dự!
- Tốt lắm, hợp lý lão phu lắm!

Y nói xong vẫy ta một cái, bốn tên thủ hạ đỡ lấy Phó Tổng Giám Phi Nhược Ngu xoay mình chạy mất.

- Còn nữa...
- Thế nào, mi còn điều kiện nữa?

o O o